

Storfisker, Liverpoolfan og kirketjener

Menigheten vår har fått ny kirketjener. Morten Kristiansen heter han og kan uten videre betegnes som en ”skikkelig likanes kar”. En av de få soldagene i sommer besøker vi ham utenfor ”arbeidsbrakkå”, bak kirken. Det høres sterk metallklang når vi ankommer, og etter et par forsiktige hei dukker han fram fra halvmørket med en solid hammer i hendene.

- Det er stadig noe som må repareres, sier han. Det er stor slitasje på redskapen. Akkurat nå står gressklipper'n. Krise! slår han fast.

Han er ikke store karen, hverken hva høyde eller bredde angår. Lett fluevekt eller der omkring, anslår vi. Sammen setter vi oss ned i solveggen. Morten er raskt framme med tobakkspakka.

- Jeg er av den litt rastløse typa, unnskylder han seg, greitt å ha noe i hendene.

- Dialekten din røper at du ikke kommer fra Skien, Morten.

- Det er riktig. Jeg kommer Bø i Telemark, Der vokste jeg opp med moren min og tre brødre. Men det er vel ikke mye igjen av Bø-dialekten nå? Det er lenge siden jeg bodde der. Ja, han har rett i det. Bare en sjelden gang slår nynorsken klingende inn i replikkene. Men det er nok til å krydre språket hans.

I virkeligheten har 34-åringen levd et ganske omflakkende liv. Kort tid etter videregående, på tømmer-linja i Lunde, havnet han i Oslo. Der bodde han i tre år med ganske forskjellige jobber, blant annet med tømning og reparasjoner av spilleautomater.

- Du har kanskje sterke meninger om de nye reglene for automatene da?

- Ja, det kan du stole på. Jeg har sett ganske mange triste skjebner på grunn av de innretningene, så jeg synes det er en stor fordel både å få begrenset dem og få spillingen inn i ordnede forhold.

I dag bor Morten i Frognerlia sammen med kona Ingunn som er sykepleier på ST. Hun kommer også fra Bø, og sammen har de to gutter, Emil og Tobias på 5 ½ og 3 år. Emil er med andre ord klar for 1. klasse.

- Det skal bli spennende å få skolegutt, sier Morten, med en liten vibrasjon i stemmen. Han minnes sin egen skolegang.

- Jeg har ikke lest ei hel bok i sammenheng, innrømmer han. Jeg er full av dysleksi og vet alt om hva det er å slite med lesing og teoretisk lærdom. Det er godt å høre om hvordan unger med disse vanskene blir tatt hånd om i dagens skole. Det var andre tider da jeg var ”uti det”. Men jeg bærer ikke nag verken til skolen eller lærerne.

Egentlig er jeg en glad gutt som føler at livet mitt er både godt og rikt.

- Ja, hva skal til for at Morten skal ha det ordentlig godt?

Morten humrer og bruker noen sekunder på svaret, tar en god slurk av ei vannflaske han har stående på bordet foran seg og sukker tilfreds.

- For meg skal det ikke så mye til før jeg føler at jeg har det godt. Bortsett fra at det er nødvendig at det fungerer i familien, selvsagt, trenger jeg bare en Pizza grandiosa, en sixpack og en god

Morten Kristiansen

film. Når jeg så kan si ned i godstolen, har jeg det topp.

- Det høres ikke mye rastløst ut!??

- Nei, det er vel så. Men det er likevel riktig at jeg ikke er i ro lenge av gangen. Det må liksom hende noe hele tida. Jeg har f. eks. prøvd meg på mange ulike yrker: Gulvlegger, flislegger, snekker, murer, anleggsgartner, for å ha nevnt noe. Men før jeg tok denne jobben som kirketjener, var jeg møbelsnekker. Det var da jeg tok knekken på denne. – Han viser fram en stump av en tommeltott.

– Jeg tok like gjerne å fresa den av meg, sier han mens han trekker på skuldrene og himler med øynene.

Forts. side 12

La oss be for:

- alle som er ensomme, særlig de som ikke tør å si det til noen
- alle som har begynt på ny skole i høst, og alle som har fått nye klassekamerater
- alle deltakere i menighetsfellesskapet
- alle ansatte og frivillige medarbeidere.
- alle som stiller som kandidater til høstens kommunevalg.

Forts. fra side 5

- Dumt gjort, for en tommel har en jo god bruk for både i jobb og på fritid. Unektelig sant. På fritida er det godt med to tommeltotter når han er ute og fisker. For har to lidenskaper denne "tjeneren", fiske og fotball. Han kan blant annet slå i bordet med en 18,3 kilos torsk.

- Slår du den? spør han triumferende.

Nei, for en som bare kan vise til en 7,5 kilos gjedde i Børsesjø, er det bare å slå sitt hode skamfullt ned. Men Liverpool og Odd har vi felles. Morten har vært på de fleste hjemmekampene til Odd og "blør" når de taper.

- Du kan jo skrive at jeg skal til Anfield i høst, antyder han, -sammen med en guttegjeng. Det blir en skikkelig "høydare". Han formelig skjelver av begeistring. Guttungen har virkelig tatt bolig i ham.

- Vel, vel, vel, Morten, du trenger kanskje to tommeltotter i jobben som kirketjener også? Satte du deg noe mål da du gikk inn i jobben?

- Ja, det gjorde jeg faktisk. Jeg vil at det skal se skikkelig pent ut på kirkegårdene vår. Der skal det være nyklipt og ordentlig til enhver tid. Dessverre greier jeg ikke å oppfylle det alltid. Det er tross alt 40 mål som skal klippes, og selv om jeg har hjelp av og til, rekker vi ikke alltid over når det regner som i sommer, og når maskinene streiker, slik tilfelle er nå.

- Hva synes du om å være kirketjener i Gjerpen?

Han retter seg opp i stolen.

- Jeg kan ikke ha en bedre jobb en det, svarer han kjapt og med overbevisning. For det første er jeg blitt tatt usigelig godt imot av kollegaer og staben på kontoret. Arbeidet er ganske så variert, både ute og inne. Egentlig kan du kalle meg for vaktmester. Det er en ærestittel for meg. Jobben er mangfoldig. Jeg skal holde det reint i

kirken, bytte lyspærer, vaske, klargjøre for gudstjenester, brylluper og begravelser, springe til møter med overordnede, osv. Også er det plenklippingen da. Når jeg har vært rundt på hele området, er det bare å begynne forfra igjen. Kirketjeneren blir andpusten av oppramsingen og ser urolig på klokka.

Vi forstår at vi bør gå inn for landing. Arbeidslysten og rastløsheten krever det.

- Har du hatt noe tilknytning til kirke og kristenliv tidligere, Morten?

- Nei, svarer han oppriktig. Jeg har ikke slitt ned hverken kirke- eller bedehusbenker, men jeg har en positiv oppfatning av troende mennesker og kristendommen. Jeg er vel som folk flest som synes at kristendommen er nødvendig for samfunnet vårt, og at vi alle har godt av et Gudsord av og til. Vi tar farvel med en medvandrer som i løpet av en times tid har rukket å vise vennlighet, åpenhet, empati og engasjement. Menigheten kan fryde seg!

- Ha god tur til Anfield, da, Morten!!! Hils Garrard og Riise fra meg!

- Tackar! Tackar! Tackar! stråler han over hele ansiktet.

køs